

AVK

JAVNA AGENCIJA REPUBLIKE SLOVENIJE ZA VARSTVO KONKURENCE

Prejeto	26-08-2021	Vredn.:
Šif. znak:	Številka zadeve:	Priloge
122	3063-2/2017-49	24 DOKUMEN + PREKRŠKOVNI SPIS

ZSV 622/2019-2401

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKRAJNO SODIŠČE V LJUBLJANI

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Okrajno sodišče v Ljubljani je po okrajni sodnici Barbari Maček,

v zadevi o prekršku zoper storilki: pravna oseba [REDACTED]

[REDACTED] in odgovorna oseba pravne osebe [REDACTED],

zaradi prekrška po prvi alineji prvega odstavka 74. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK-1),

po zahtevi za sodno varstvo vlagateljic pravne osebe [REDACTED]

[REDACTED] in odgovorne osebe pravne osebe [REDACTED] vložene

po Odvetniški družbi Fatur Menard iz Ljubljane z dne 4. 3. 2019 zoper odločbo o prekršku prekrškovnega organa JAVNE AGENCIJE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA VARSTVO KONKURENCE z dne 6. 2. 2019, številka 3063-2/2017-40,

dne 16. avgusta 2021

RAZSODILO:

- I. Zahtevi za sodno varstvo storilk pravne osebe [REDACTED] (zdaj [REDACTED]) in odgovorne osebe [REDACTED], se delno ugotovi in se odločba prekrškovnega organa spremeni tako, da se storilki pravni osebi in storilki odgovorni osebi na podlagi 21. člena Zakona o prekrških namesto globe izreče opomin in se določena taksa spremeni tako, da je vsaka od storilk dolžna plačati takso v znesku 50,00 EUR, sicer pa se njuna zahteva za sodno varstvo zavrne kot neutemeljena.

OBRAZLOŽITEV:

1. Prekrškovni organ Javna agencija Republike Slovenije za varstvo konkurence je z odločbo storilki spoznal za odgovorni za prekršek po 1. alineji prvega odstavka 74. člena Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence in pravni osebi izrekel globo v znesku 160.000,00 EUR, odgovorni osebi pa globo v znesku 5.000,00 EUR in jima naložil plačilo sodne takse.
2. Storilki sta zoper odločbo vložili pravočasno zahtevo za sodno varstvo. Navajata, da sta Javni agenciji RS za varstvo konkurence (v nadaljevanju Agencija) samoiniciativno priglasili koncentracijo dne [REDACTED] in ob tem pojasnili, da je prišlo do več transakcij oz. pravnih poslov, povezanih z vstopom podjetja [REDACTED] (posredno preko podjetij [REDACTED] in [REDACTED]) v podjetje [REDACTED], ki sta jih vse razkrili Agenciji in zanje predložili relevantne listine. Izpostavili sta, da priglašata transakcije iz previdnosti, če bi Agencija štela, da je v danem primeru prišlo do koncentracije, za katero obstaja obveznost priglasitve. Da ne gre za enostavno in jasno pravno vprašanje, ali in kdaj naj bi nastala v predmetni zadevi koncentracija in obveznost priglasitve, kaže tudi večkratno spreminjanje stališč Agencije v upravnem in prekrškovnem postopku, zlasti glede ugotovitev, ki se nanašajo na ključna dejstva in okoliščine, ki so bistvene za opredelitev obstoja prekrška v predmetni zadevi. Koncentracijo sta priglasili [REDACTED], kar je znotraj tridesetdnevnega roka od dneva vstopa družbe [REDACTED] v družbo [REDACTED]). Agencija je na podlagi priglasitve in dopolnitev priglasitve koncentracije izdala v upravnem postopku odločbo št. [REDACTED] z dne [REDACTED], s katero je odločila, da pridobitvi skupne kontrole podjetij [REDACTED] in [REDACTED] nad podjetjem [REDACTED] ne nasprotuje in da je koncentracija skladna s pravili konkurence. V obrazložitvi odločbe je Agencija ugotovila, da z zadevno koncentracijo ne bo prišlo niti do horizontalnega prekrivanja dejavnosti niti do vertikalnih povezav v koncentraciji

podjetij in z njimi povezanih podjetij in zaključila, da koncentracija ne bo imela vpliva na konkurenco na upoštevni trgih. Končna struktura lastništva in kontrole po izvedeni koncentraciji na katero se nanaša predmetni postopek o prekršku je bila naslednja: [redacted] je postala lastnica 75 % deleža, [redacted] (sedaj [redacted]) pa 25 % deleža podjetja [redacted]. [redacted] je postal lastnik 51 % deleža podjetja [redacted], ki pa je postal 100 % lastnik [redacted] d.o.o. Storilkama se očita, da sta kršili določbo prvega odstavka 43. člena ZPOmK-1, ker nista priglasili koncentracije v predpisanem roku 30 dni od dogodka, ki ga kot navezno okoliščino, od katere začne teči predpisani rok za priglasitev koncentracije določa citirana določba. Agencija je ugotovila, da sta storilki sicer priglasili koncentracijo, vendar sta to storili [redacted] morali pa bi jo priglasiti najkasneje do 14. 4. 2017 (kar je sedem dni domnevne zamude). Agencija namreč drugače kot storilki šteje, da je prišlo do nastanka koncentracije in obveznosti priglasitve (dogodka, od katerega začne teči 30 dnevni rok za priglasitev koncentracije) dne 15. 3. 2017, in sicer s spremembo družbene pogodbe podjetja [redacted] z dne 15. 3. 2017. Menita, da to ni nobeden od dogodkov, ki jih ZPOmK-1 šteje za navezno okoliščino po 43. členu tega zakona, zaradi česar je mogoče ugotoviti, da je izrek odločbe o prekršku pomanjkljiv oz. nerazumljiv in napačen. Zanimata storitev prekrškov, saj z njunim ravnanjem niso bili izpolnjeni zakonski znaki očitanih prekrškov, prav tako pa ni podana njuna odgovornost za očitana dejanja. Odgovorna oseba pri svojih odločitvah in vodenju podjetja [redacted] vedno upošteva veljavne predpise ter niti odgovorna oseba, niti kakšna druga oseba zaposlena pri podjetju [redacted] ni nikoli zavestno ali namenoma ravnala v nasprotju z obveznostmi pri priglasitvi koncentracije, temveč se je vedno naredilo vse za ustrezno spoštovanje zakonskih obveznosti. Agencija ni izkazala, da je bila koncentracija priglašena prepozno, saj na dan, ki ga šteje za nastanek koncentracije, to je dne 15. 3. 2017, ni bil izpolnjen ekonomski pogoj določen v prvem odstavku 42. člena ZPOmK-1, ki mora biti izpolnjen, da nastane obveznost priglasitve koncentracije. Na dan 15. 3. 2017 podjetje [redacted] samo niti skupaj s podjetjem [redacted] ni izpolnjevalo ekonomskega pogoja za priglasitev koncentracije iz druge alineje prvega odstavka 42. člena ZPOmK-1 (to je 1.000.000,00 EUR letnega prometa). Letni promet podjetja [redacted] se ne bi smel prišteti k prometu prevzete družbe – podjetja [redacted], saj podjetja [redacted] na dan 15. 3. 2017 še ni bilo mogoče šteti za podjetje v skupini podjetja [redacted]. Iz tega razloga na dan 15. 3. 2017 ni nastala obveznost priglasitve in posledično storilki nista bili v zamudi s priglasitvijo koncentracije. Podjetje [redacted] (ki je edino izpolnjevalo ekonomski pogoj za priglasitev zadevne koncentracije) je postalo odvisno podjetje v smislu določb prvega odstavka 3. člena ZPOmK-1 in s tem del iste skupine podjetij, ki ji je pripadalo prevzeto podjetje [redacted], šele [redacted] kar pomeni, da koncentracija ni bila priglašena prepozno. Storilki sta tekom celotnega postopka o

prekršku Agencijo argumentirano opozarjali, da gre za različna pravna pojma in tudi, da je šlo v zvezi z zadevno koncentracijo za presojo več med seboj povezanih transakcij oz. pravnih poslov, do katerih je prišlo v kratkem obdobju. Določbe ZPOmK-1, ki pridejo v poštev pri presoji nastanka koncentracije in nastanka obveznosti priglasitve, niso tako konkretne, da bi v dani situaciji omogočale storilkama jasno prepoznati, kdaj točno naj bi nastala koncentracija in kdaj obveznost priglasiti koncentracijo. Natančno ugotavljanje nastopa pogojev za začetek teka rokov za priglasitev koncentracije je bilo tako zaradi zapletenih okoliščin primera oteženo. Zaporedje in struktura predmetne koncentracije je zapletena, ker so v okviru izvedbe koncentracije prisotni pogodbeni in statusno pravni elementi, kombinirani z deklaratornimi in konstitutivnimi vpisi v sodni register. ZPOmK-1 določa samo tri dogodke, od katerih začne teči rok za priglasitev koncentracije, vendar pa ugotovitev, ali je do enega od teh dogodkov dejansko prišlo, zlasti zaradi neopredeljenosti pojma pridobitve kontrole, ni vedno jasna. Agencija je napačno presojala izpolnjevanje pogojev za nastanek obveznosti priglasitve koncentracije in posledično za začetek teka 30 dnevnega roka za priglasitev le te. Ni ugotovila, da je poleg pravnega pogoja (nastanek koncentracije) izpolnjen tudi ekonomski pogoj, ki mora biti izpolnjen, da lahko nastane obveznost priglasitve, zaradi česar izrek odločbe o prekršku ni razumljiv in je napačen. Agencija bi morala poleg dejstva, da je nastala koncentracija, ugotoviti tudi dejstvo, da je nastala obveznost priglasitve koncentracije ter šele od dneva, ko je mogoče ugotoviti, da sta izpolnjena oba navedena pogoja šteti, da je začel teči 30 dnevni rok za priglasitev koncentracije iz 43. člena ZPOmK-1. Poudarjata, da se jima očita zgolj zamuda s priglasitvijo koncentracije za sedem dni, pri čemer je očitno, da gre pri presoji konkretne koncentracije in nastopa obveznosti priglasitve za zapleteno pravno in dejansko vprašanje, kar nenazadnje izhaja tudi iz utemeljitev Agencije v zvezi s predmetno koncentracijo, ki so se večkrat spremenile tekom postopka o prekršku. Koncentracija je bila priglašena samoiniciativno s strani storilk in ni šlo za kakršnokoli prikrivanje, pri tem pa zaradi zamude ni nastala nobena škodljiva posledica, niti ni mogoče pričakovati v bodoče, da bi ta nastala. Vsebinsko gledano je šlo za neproblematično koncentracijo, saj se dejavnosti v koncentraciji udeleženih podjetij, niso horizontalno prekrivale, niti niso bile ugotovljene kakršnekoli vertikalne povezave med dejavnostmi. Menita, da gre za prekršek neznatnega pomena. Po vedenju storilk zamuda s priglasitvijo koncentracije ni sankcionirana ne na ravni EU, ne v ostalih državah članicah EU. Evropska komisija in ostale države članice EU večinoma predpisujejo in izrekajo globe le za primer, da podjetja izvršujejo koncentracijo pred izdajo odločbe o skladnosti koncentracije s pravili konkurence. To pomeni, da na splošno ni predpisan rok za priglasitev koncentracije in da obstaja le dolžnost podjetij, da priglasijo koncentracijo pristojnim organom pred začetkom njenega izvrševanja. Slovenija je po podatkih, s katerimi razpolagata storilki edina država med članicami EU, kjer je mogoče podjetju in odgovorni

osebi pravne osebe naložiti hkrati dve globi, ki sta obe predpisani v isti višini in sicer globo za zamudo pri priglasitvi koncentracije ter globo za kršitev prepovedi izvrševanja koncentracije. Storilki nista kršili prepovedi izvrševanja koncentracije pred izdajo odločbe o skladnosti koncentracije s pravili konkurence, kar pomeni, da zaradi zamude ni nastala nobena škodljiva posledica na trgih, ob tem pa v drugih jurisdikcijah po EU ali pred Evropsko komisijo podjetja ne bi doletela nobena sankcija. Menita, da jima je Agencija onemogočala izvrševati pravico do izjave in obrambe in je zato podana kršitev 29. v povezavi z 22. členom Ustave ter 6. člena EKČP. Ugotovitve glede dejanskega stanja, na katero Agencija uporablja materialno pravo so bile do izdaje odločbe o prekršku spremenjene trikrat. Prvič v upravni odločbi Agencije št. [REDAKTIRANO] z dne [REDAKTIRANO], drugič v obvestilih o prekršku z dne 14. 9. 2017 in 22. 9. 2017 ter tretjič v obvestilu o prekršku z dne 2. 8. 2018. Šele v odločbi o prekršku je Agencija podala ugotovitve glede odločilnih dejstev in okoliščin na podlagi katerih je ugotovila, da naj bi podjetje [REDAKTIRANO] na dan 15. 3. 2017 obvladovalo še podjetji [REDAKTIRANO] in [REDAKTIRANO], zaradi česar naj bi se njun letni promet prištel k letnemu prometu podjetja [REDAKTIRANO] in naj bi bil posledično izpolnjen ekonomski pogoj za priglasitev koncentracije. Storilki sta bili seznanjeni s temi ključnimi dejstvi, ki so odločilno vplivala na njuno odgovornost šele, ko sta prejeli obrazloženo odločbo o prekršku. Zaradi nejasnosti in neizkazanosti očitkov Agencije v postopku o prekršku pred Agencijo nista mogli v celoti izvrševati svoje pravice do izjave in obrambe, saj sta lahko podali izjavo zgolj na podlagi lastnih ugibanj o vsebini očitkov iz obvestil o prekršku. Njuna pravica do učinkovite obrambe je bila še toliko bolj ogrožena na račun dejstva, da ZP-1 določa občutno prekratek in z vidika temeljnih jamstev poštenega postopka, ustavno sporen petdnevni rok, ki ga ima kršitelj na voljo za predložitev izjave o dejstvih in okoliščinah prekrška in osemdnevni rok za vložitev zahteve za sodno varstvo zoper odločitev prekrškovnega organa. Storilkama ni bila dana učinkovita možnost priprave obrambe in odgovorov na očitke prekrškovnega organa, saj sta bili seznanjeni le z delnim opisom prekrška, ne pa tudi s podlago za očitke, zlasti jima tekom postopka niso bila predočena dejstva in dokazi, na katerih Agencija utemeljuje zaključek, da je podjetje [REDAKTIRANO] obvladovalo podjetje [REDAKTIRANO] tako, da ga je mogoče šteti za podjetje v skupini in da je posledično izpolnjen ekonomski pogoj za priglasitev koncentracije. Storilkama na podlagi navedenega ni bila zagotovljena zadostna možnost, da zavzameta stališče tako glede dejanskih kot pravnih vidikov očitkov, ki jih je nanju naslovila Agencija, sploh v luči nenehnega spreminjanja ugotovitev Agencije. Navajata, da se Agencija v odločbi o prekršku ne bi smela sklicevati na odločbo, ki jo je izdala v upravnem postopku. Opozarjata, da je bila Agencija v postopku o prekršku dolžna popolnoma ugotoviti dejansko stanje in ga ne more nadomestiti z golim sklicevanjem na svoje ugotovitve iz obrazložitve upravne odločbe. Kot napačno izpostavljata zlasti ugotovitev Agencije, da je obveznost priglasitve koncentracije nastala dne 15. 3.

2017 in da je tega dne začel teči rok za priglasitev koncentracije. Podjetje [REDACTED] na dan 15. 3. 2017 ni obvladovalo ali moglo obvladovati podjetja [REDACTED] (preko podjetja [REDACTED]). Do trenutka dejanskega vstopa družbe [REDACTED] v družbo [REDACTED] (to je dne [REDACTED]) podjetje [REDACTED] (in preko njega podjetje [REDACTED]), ni imelo v lasti poslovnega deleža [REDACTED], niti ni imelo glasovalnih pravic ali drugih pravic, preko katerih bi lahko vplivalo ali imelo možnost vplivanja na upravljanje podjetja [REDACTED]. V skladu s prvim odstavkom 43. člena ZPOmK-1 je treba koncentracijo priglasiti Agenciji pred začetkom njenega izvrševanja, vendar najpozneje v 30 dneh od sklenitve pogodbe, objave javne ponudbe ali pridobitve kontrole, pri čemer nastane obveznost priglasitve koncentracije le, če sta hkrati (kumulativno) izpolnjena dva predpisana pogoja to je pravni pogoj (opredeljen v 10. členu ZPOmK-1) in ekonomski pogoj (opredeljen v 42. členu ZPOmK-1). Pri presoji ali v primeru določene transakcije – nakupa poslovnega deleža v drugem podjetju oz. spremembe kontrole v podjetju obstaja obveznost priglasitve koncentracije, je potrebno najprej ugotoviti, ali sta izpolnjena oba navedena pogoja, saj če eden od predpisanih pogojev ni podan, ne gre za koncentracijo za katero obstaja obveznost priglasitve. Na dan 15. 3. 2017, ki ga Agencija šteje kot datum nastanka obveznosti priglasitve koncentracije, ni bil izpolnjen ekonomski pogoj, zato takrat še ni nastala obveznost priglasitve koncentracije. Letni promet prevzetega podjetja [REDACTED] skupaj z drugimi podjetji v skupini ni presegel 1.000.000,00 EUR. Podjetje [REDACTED] je imelo namreč na dan 15. 3. 2017 samo eno „odvisno podjetje“ in sicer podjetje [REDACTED], ki tako kot podjetje [REDACTED] ni ustvarilo nobenih prihodkov iz prodaje v predhodnem letu. Prag je bil dosežen šele z dnem, ko je bilo mogoče šteti podjetje [REDACTED] za odvisno podjetje prevzetega podjetja [REDACTED], to pa je bilo dne [REDACTED], ko je podjetje [REDACTED] vstopilo v družbo [REDACTED] in pridobilo pravice ali vpliv v smislu 3. točke prvega odstavka 3. člena ZPOmK-1. Enako stališče je zavzela tudi Agencija, ko je presojala ali je s pridobitvijo poslovnih deležev s strani podjetij [REDACTED] in [REDACTED] v podjetju [REDACTED] dne 23. 2. 2017 nastopila obveznost priglasitve koncentracije. Agencija je zaključila, da zaradi „dejstva, da podjetje [REDACTED] v tistem trenutku ni imelo odvisnih podjetij“ takrat še ni nastala obveznost priglasitve, temveč je nastala kasneje. Storiški poudarjata, da bi morala Agencija isto logiko uporabiti tudi v naslednji fazi presoje, ko je ugotavljala, ali je s spremembo družbene pogodbe podjetja [REDACTED] na skupščini dne 15. 3. 2017 nastala obveznost priglasitve koncentracije. Pri tem bi maralo upoštevati dejstvo, da podjetje [REDACTED] v tistem trenutku ni imelo odvisnega podjetja [REDACTED] zaradi česar ni bilo mogoče zaključiti, da je nastala obveznost priglasitve tistega dne, ker ni bil izpolnjen tudi ekonomski pogoj za priglasitev predmetne koncentracije. Kot neutemeljeno zavračata ugotovitev Agencije v odločbi o prekršku, da je družba [REDACTED] že pred sprejetjem akta o ustanovitvi enoosebne družbe z dne [REDACTED] predstavljala del skupine prevzetega podjetja [REDACTED]

██████████, ker naj bi podjetje ██████████ preko podjetja ██████████ že prej lahko izvrševalo odločilen vpliv na podjetje ██████████. Sklicujeta se na 43. in 44. točko odločbe o prekršku. Dodajata, da obveznosti prodajalca, ki izhajajo iz pogodbe, na katere se Agencija sklicuje, v ničemer ne izkazujejo, da je imel kupec (družba ██████████) v vmesnem obdobju (to je od sklenitve navedene pogodbe do vstopa v družbo) oz. pred ██████████ odločilne pravice ali vpliv na podjetje ██████████. Obveznosti prodajalca dogovorjene v navedeni pogodbi, ki jih izpostavlja Agencija, predstavljajo običajne zaveze prodajalca, ki jih da kupcu in v ničemer ne nakazujejo (kaj šele izkazujejo), da naj bi kupec izvrševal v družbi odločilen vpliv že pred vstopom v družbo. Določbe 5. člena navedene pogodbe potrjujejo pravilnost navedb storilk, da je imel možnost izvajanja odločilnega vpliva v podjetju ██████████ do dejanskega vstopa podjetja ██████████ dne ██████████ prodajalec, sploh glede na to, da se je izrecno zavezal kupcu, da v vmesnem času ne bo na primer zamenjal posloводства in da ne bo spremenil akta o ustanovitvi družbe. Če bi imel kupec (podjetje ██████████) to pravico oz. možnost že pred vstopom v podjetje ██████████, bi bila takšna zaveza prodajalca brezpredmetna. Dodajata, da je za presojo ali je določeno podjetje odvisno podjetje in tako del skupine nekega podjetja treba uporabiti določbe prvega odstavka 3. člena ZPOmK-1, kar Agencija tudi sama pravilno pojasnjuje v dvainštiridesetem odstavku odločbe o prekršku. Iz navedenih določb ZPOmK-1 jasno izhaja, da mora gospodujoče podjetje imeti vpliv ali pravico, opredeljeno v 3. točki prvega odstavka 3. člena ZPOmK-1, v drugem podjetju, da ju je mogoče šteti za podjetji, ki pripadata isti skupini. Za opredelitev podjetja v skupini tako ne zadošča samo možnost, da bo podjetje takšno pravico ali vpliv dobilo enkrat v prihodnosti, ko bodo izpolnjeni določeni pogoji. Okoliščine oz. dejstva in dokazi ter sodna praksa na katere se v tem delu sklicuje Agencija so relevantni zgolj pri presoji izpolnjevanja obstoja pravnega pogoja (oz. nastanka koncentracije) in z njim povezanega začetka teka roka za priglasitev koncentracije, ne pa pri presoji, ali gre za podjetja v skupini v smislu ugotavljanja izpolnjevanja ekonomskega pogoja in s tem povezano obveznostjo priglasitve koncentracije. Izpolnjevanje ekonomskega pogoja se ugotavlja po drugih pravilih kot so pravila, ki veljajo za presojo nastanka koncentracije (torej pravnih pogojev). Tudi iz prakse Evropske komisije izhaja, da se za presojo, katera podjetja je treba šteti, da spadajo v isto skupino podjetij določenega udeleženca koncentracije v smislu izpolnjevanja ekonomskega pogoja, uporabljajo pravila oz. merila iz člena 5 (4) Uredbe ES o združitvah, ki se jih iz razlogov pravne varnosti, pri uporabi razlaga ozko (za razliko od nekoliko širšega in bolj fleksibilnega koncepta „odločilnega vpliva“, ki se uporablja za namene opredelitve kontrole v zvezi z opredelitvijo nastanka koncentracije po členu 3 Uredbe ES o združitvah). Agencija je kot relevantno podlago za nastanek koncentracije štela spremembo družbene pogodbe, ki sta jo dogovorili podjetji ██████████ in ██████████, ne pa pogodbo o odsvojitvi in pridobitvi poslovnega deleža v družbi ██████████ z dne 28. 2. 2017, na

katero se sklicuje, zato je navajanje sodne prakse v tem oziru povsem brezpredmetno. Edina pravilna ugotovitev je, da je podjetje [REDACTED] mogoče šteti za del skupine prevzetega podjetja [REDACTED] šele [REDACTED] ko je podjetje [REDACTED] vstopilo v podjetje [REDACTED] in sprejelo nov ustanovitveni akt podjetja [REDACTED]. Čeprav je bila pogodba, na podlagi katere je družba [REDACTED] postala 100 % lastnik družbe [REDACTED] sklenjena že 28. 2. 2017, pa s tem dnevom še ni prišlo do prenosa poslovnega deleža temveč je do prenosa lastništva poslovnega deleža na podjetje [REDACTED] prišlo šele [REDACTED]. Pogodba je bila namreč sklenjena pod odložnimi pogoji in je začela učinkovati šele po izpolnitvi vseh pogojev na datum izvršitve. Pri tem je bilo dogovorjeno tudi, da je poslovni delež prodan in prenesen na kupca z ekonomskim učinkom na datum izvršitve pogodbe v sodni in poslovni register AJPes. Izvršitev pogodbe se je opravila na dan [REDACTED]. Do prenosa lastništva nad 100 % poslovnim deležem družbe [REDACTED] na družbo [REDACTED] in posledično pod domnevno posredno kontrolo družbe [REDACTED], je prišlo šele na dan [REDACTED] in ne prej. Storilki navajata, da je iz izpodbijane odločbe razvidno, da je Agencija ugotovila, da je storilec odgovorna oseba očitani prekršek storil z nezvestno malomarnostjo, pri čemer pa je Agencija spregledala bistvo nezvestne malomarnosti. Storilki odgovorni osebi je bilo znano, da pod pogoji iz ZPOmK-1 obstoji zakonska obveznost priglasitve koncentracije, nepravočasne priglasitve pa po mnenju storilk v vrednostnem smislu ni mogoče pripisati odgovorni osebi pravne osebe, ki v nobenem pomenu besede ni ravnala ravnodušno in neodgovorno, saj je seznanjena z veljavnimi predpisi, poleg tega pa je bil njen namen izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz predpisov in nalagajo priglasitev koncentracij. Pri ugotavljanju nezvestne malomarnosti je potrebno ravnati še posebej pazljivo, saj se koncept navedene oblike krivde zelo približuje objektivni odgovornosti. Dodajata, da se sklicujeta na dejansko in pravno zmoto, saj sta bili glede na zapletenost transakcij in zaporedja statusno pravnih operacij in obligacijskih pravnih poslov v zmoti o dejanskem stanju. Storilki sta bili v zmoti glede vprašanja, katera okoliščina je v obravnavanem primeru odločilna za nastop obveznosti priglasitve koncentracije. Upravičeno sta mislili, da pogoji za začetek teka roka iz prvega odstavka 43. člena ZPOmK-1 na dan 15. 3. 2017 niso bili izpolnjeni, saj je podjetje [REDACTED] „obvladovalo“ podjetje [REDACTED] v smislu določb 3. in 5. točke prvega odstavka 3. člena ZPOmK-1 šele od dne [REDACTED] dalje. Upoštevajoč zapletenost okoliščin konkretne koncentracije in dejstva, da je bila koncentracija dejansko prijavljena znotraj 30 dnevnega roka od te druge navezne okoliščine, je jasno, da je podana opravičljiva dejanska zmota. Dodajata, da je glede na vse opisane okoliščine v obravnavanem primeru mogoč zaključek, da storilki iz opravičenih razlogov (zlasti zapletenost koncentracije in odsotnost jasnih pravil o tem, kdaj nastopi obveznost priglasitve koncentracije) nista vedeli, da je njuno ravnanje v nasprotju z določbami ZPOmK in sta bili torej v pravni zmoti, zaradi česar njuna odgovornost ni podana. Storilki odločbo izpodbijata tudi

v delu, ki se nanaša na izrečeno sankcijo in menita, da gre za prekršek neznatnega pomena, ki je bil storjen v okoliščinah, ki ga delajo posebno lahkega in škodljiva posledica ni nastala. Navajata, da so sodišča v pretekli praksi že nakazala, da bi se za prekršek neznatnega pomena lahko štela tudi zamuda s prigrasitvijo koncentracije Agenciji le za nekaj dni. Agencija je podala neobrazložen zaključek, da prepozne prigrasitve ni mogoče šteti za prekršek neznatnega pomena, s tem pa je vnaprej izključila uporabo instituta prekrška neznatnega pomena, posledično pa tudi možnost ustavitve postopka, izreka opozorila ali opomina. Agencija je napačno in pomanjkljivo interpretirala olajševalne okoliščine predvsem pa jim je, tako pri odločanju o začetku postopka o prekršku, kakor pri odmeri sankcije dala premajhno težo. Poudarjata, da je Agencija z upravno odločbo ugotovila, da je predmetna koncentracija skladna s pravili konkurence in ji ne nasprotuje. Tako brez dvoma ni nastala nikakršna škoda oz. škodljiva posledica, poleg tega abstraktno varovana dobrina (učinkovita konkurenca na trgu) v nobenem trenutku ni bila ogrožena. Menita, da Agencija neupravičeno enako strogo obravnava na eni strani zamudo pri prigrasitvi koncentracije ter na drugi strani izvrševanje pravic ali obveznosti, ki izhajajo iz koncentracije. Menita, da so bile okoliščine podane v času storitve prekrška takšne, ki delajo prekršek posebno lahek. Opozarjata na določbo 53. člena Zakona o prekrških in menita, da je imela Agencija možnost, da v predmetni zadevi izreče opozorilo oz., da bi bil namen kaznovanja zagotovo dosežen tudi z opominom. V zvezi z odmero globe storilki opozarjata na načelo zakonitosti in izpostavljata, da čeprav je sankcija določena v zakonu pred časom izvršitve prekrška in na prvi pogled velja za vse pravne osebe enako, pa je zaradi nedoločnosti kriterijev za odmero globe in neobrazložitve Agencije katere kriterije je upoštevala pri odmerjanju globe, storilkama z izdajo odločbe o prekršku kršena pravica do izjave in obrambe. Glede na to, da lahko globe v višini nekaj 100.000,00 ali 1.000.000,00 EUR pomenijo občuten poseg v premoženje in poslovanje podjetij, odsotnost vnaprej jasnih pravil za odmero sankcije ogroža tudi 14. člen Ustave (enakost pred zakonom). Diskrecijska pravica prekrškovnega organa, v obravnavanem primeru Agencije, bi po mnenju storilk morala biti omejena vsaj s sprejemom predpisa, ki bi vseboval metodologijo določanja glob, saj Agencija pri odmerjanju glob ne sledi niti svoji praksi, kaj šele praksi slovenskih sodišč. Odmerjena globa ni prilagojena okoliščinam danega primera. Agencija je nepravilno ovrednotila težo prekrška, odgovornost storilk, predvsem pa olajševalne okoliščine. Ni obrazložila kako je izračunala upoštevni letni promet storilke pravne osebe (zlasti promet katerih podjetij iz skupine storilke je upoštevala pri določitvi zneska letnega prometa). Po vedenju storilk je obravnavani primer prvi, kjer je Agencija uporabila pri izračunu osnovnega zneska za odmero globe pri prekrških s področja koncentracije multiplikator (oz. odstotek letnega prometa) „za vsak dan zamude“ namesto „za vsak mesec zamude“. Tudi sicer menita, da je takšno povečevanje globe za vsak dan zamude, kot ga je določila Agencija v odločbi o prekršku absolutno nesorazmerno glede na

okolščine konkretnega primera. Iz prakse Agencije pri določanju glob na področju koncentracij, kjer je šlo za zamudo s prigrasitvijo manj kot en mesec, Agencija sploh ni določala „multiplikatorja“ za vsak dan zamude, temveč je zaradi kratkotrajnosti zamude le navedla osnovni znesek globe v višini 0,08 % letnega prometa storilke pravne osebe skupaj z drugimi podjetji v skupini za vseh 20 dni zamude skupaj (v obravnavani zadevi je Agencija določila osnovni znesek globe v višini 0,03 letnega prometa za vsak dan zamude in ne za vseh sedem dni skupaj) nato pa dobljeni znesek znižala še za 1/3 in ga zaokrožila navzdol na končni znesek 28.000,00 EUR. Tako določena globa pa po sodnem preizkusu ni obstala, saj je Okrajno sodišče v Ljubljani namesto globe storilki izreklo opomin. Agencija pri odmeri globe tudi ni upoštevala vseh olajševalnih okoliščin v konkretni zadevi. In sicer svojih lastnih ugotovitev in zaključkov glede oblike odgovornosti storilk in odsotnosti nedopustnega nagiba iz katerega je bil izvršen očitani prekršek. Agencija ni v zadostni meri upoštevala obnašanja storilk po očitnem prekršku in sicer dejstva, da sta samoiniciativno in prostovoljno prigrasili koncentracijo, niti dejstva, da je zamuda s prigrasitvijo trajala le sedem dni. Storilki sta tudi v celoti sodelovali z Agencijo tako v upravnem postopku kot v postopku o prekršku, pred prigrasitvijo koncentracije nista izvrševali nobenih pravic ali obveznosti, ki iz nje izhajajo, zato menita, da je prekrškovni organ neupravičeno spregledal, da so v konkretni zadevi podane posebej tehtne, celo izjemne, olajševalne okoliščine. Storilki navajata, da Agencija pri odmeri globe ni v zadostni meri upoštevala okoliščin in prezrla naslednje olajševalne okoliščine: koncentracija je bila prigrasena samoiniciativno in prostovoljno, bila je neproblematična z vidika konkurenčnega prava, pred prigrasitvijo koncentracije ni prišlo do izvrševanja koncentracije, ni jasnih pravil, kdaj nastopi obveznost prigrasitve koncentracije, storilk pri nepravočasni prigrasitvi niso vodili nedopustni nagibi, pri prekršku gre za enkratni dogodek, letni promet prevzetega podjetja [REDACTED] skupaj z drugimi podjetji v skupini v letu 2016 na trgu Republike Slovenije je komajda presegal predpisani ekonomski prag 1.000.000,00 EUR in da je stopnja ogrožanja zavarovane dobrine nizka. Dodajata, da Agencija v odločbi o prekršku ni obrazložila, kako je izračunala relevantni letni promet skupine, niti ni navedla, katera podjetja je štela za podjetja v skupini, katerih letni promet je upoštevala. Iz tega razloga ni mogoče preveriti ali je bil upoštevan ustrezen promet glede na določila ZPOMK-1 in ali je Agencija odštela promet med podjetji v skupini, kar bi morala storiti. Dodajata, da podjetje [REDACTED] ni del skupine podjetja [REDACTED] zato podatek o letnem prometu podjetja [REDACTED] bi smel biti vključen v znesek letnega prometa skupine in da se v letni promet skupine ne bi smelo všteti letnega prometa podjetij, ki so bila v skupino vključena kasneje, po nastanku očitane prekrška. Dodajata, da ZPOMK-1 določa le najvišji znesek globe, ki ga Agencija lahko določi, ni pa predpisan način odmere globe. Agencija tako v praksi sama določa od primera do primera metodologijo po kateri bo odmerila globo pri čemer je ne omejuje noben predpis niti lastne

smernice. Ugotoviti je mogoče, da prihaja v praksi Agencije in sodni praksi v zvezi z odmero glob do izrazitih odstopanj, ki jih v nadaljevanju navajajo. Globa v višini 160.000,00 EUR je absolutno nesorazmerna kršitvi in lahko predvsem za storilko pravno osebo in za celotno skupino pod okriljem podjetja [REDACTED] pomeni hud udarec za tekočo likvidnost in ogrožitev poslovanja ter negativno vpliva na bodoče strateške odločitve. Zadosten ukrep bi bil, tudi glede na namen kaznovanja, že opozorilo oz. opomin.

3. Sodišče po preizkusu odločbe ni našlo kršitev, na katere mora paziti po uradni dolžnosti v skladu z 62.a členom Zakona o prekrških. Po proučitvi navedb storilk v zahtevi za sodno varstvo in dokumentov, ki se nahajajo v spisu prekrškovnega organa sodišče ugotavlja, da so bila vsa odločilna dejstva na podlagi zbranih dokazov pravilno in celovito ugotovljena. Sodišče se glede ugotovljenega dejanskega stanja v celoti strinja z ugotovitvami in zaključki prekrškovnega organa, ki jih je prepričljivo in jasno utemeljil v razlogih izpodbijane odločbe o prekršku na katero se je sodišče v izogib ponavljanju v celoti sklicuje.
4. Po oceni sodišča ni bila podana kršitev 29. člena Ustave in 6. člena EKČP, storilki pa sta imeli zadostne možnosti za obrambo. Res je, kot navajata, da je Agencija opis prekrška delno spreminjala, vendar je po vsaki spremembi storilkama poslala obvestilo, da se o dejstvih oz. okoliščinah prekrška izjavita. Storilki sta bili z bistvenim očitkom seznanjeni ne le enkrat temveč večkrat in sta imeli tudi na ta način dovolj časa za pripravo obrambe. V kolikor sta storilki menili, da je rok prekratek, bi prekrškovni organ lahko zaprosili tudi za podaljšanje, kot sta na primer dne 20. 9. 2017 in 21. 8. 2018 zaprosili za podaljšanje roka za posredovanje podatkov o letnem prometu [REDACTED]. Iz obvestil kršiteljicama, da se izjavita o dejstvih oz. okoliščinah prekrška izhajata, da je Agencija ves čas kot datum od katerega je začela teči obveznost priglasitve koncentracije, štela 15. 3. 2017. Prav tako je iz obvestil razvidno, da je to datum, ko je prišlo do spremembe družbene pogodbe podjetja [REDACTED], zato se storilki ne moreta sklicevati, da jima niso bila predložena dejstva in dokazi. Storilka pravna oseba je v priglasitvi koncentracije z dne [REDACTED] navedla, da sta družbenika [REDACTED] in [REDACTED], ki sta v družbi [REDACTED] pridobila 75 % oz. 25 % poslovni delež dne 28. 3. 2017 sprejela družbeno pogodbo družbe [REDACTED] iz katere bi lahko izhajalo, da navedeni družbi izvajata skupno kontrolo nad družbo [REDACTED] v smislu konkurenčnega prava. Storilka pravna oseba je torej kot trenutek nastanka obveznosti prijave koncentracije štela sprejem družbene pogodbe družbe [REDACTED], vendar je kot trenutek sprejetja družbene pogodbe upoštevala 28. 3. 2017, ki predstavlja dan vpisa v register, medtem ko je bila sama družbena pogodba na skupščini podjetja sprejeta 15. 3. 2017. Ta datum je Agencija štela za trenutek, ko sta podjetji [REDACTED] in [REDACTED] pridobili možnost izvajanja skupne

kontrole nad prevzetim podjetjem [REDACTED], kar izhaja že iz obrazložitve odločbe št. [REDACTED] z dne [REDACTED], s katero je Agencija ugotovila, da je koncentracija skladna s pravili konkurence. Bistvo navedb storilk v zahtevi za sodno varstvo je, da do koncentracije ni prišlo z dnem spremembe družbene pogodbe 15. 3. 2017, kot to navaja prekrškovni organ temveč [REDACTED], ko je bila sprememba vpisana v sodni register in ko naj bi bil izpolnjen tudi ekonomski pogoj iz 2. alineje prvega odstavka 42. člena ZPOmK-1. Čeprav storilki navajata, da podjetje [REDACTED] do dejanskega vstopa v družbo [REDACTED] dne [REDACTED], ni imelo v lasti poslovnega deleža družbe [REDACTED], niti glasovalnih ali drugih pravic preko katerih bi imelo možnost vplivanja na upravljanje podjetja [REDACTED], pa je prekrškovni organ že v odločbi navedel, kakšne vse omejitve poslovanja podjetja [REDACTED] so izhajale iz pogodbe o odsvojitvi in pridobitvi poslovnega deleža podjetja [REDACTED]. Čeprav storilki navajata, da gre za običajne zaveze prodajalca pa gre po oceni sodišča za tako specifične in v takšni meri omejevalne določbe, ki kažejo na odločilen vpliv kupca, saj poslovanje prodajalca omejujejo do te mere, da je lahko zgolj ohranjal tekoče poslovanje. Formalno je pravico do izvajanja skupne kontrole in odločilni vpliv storilka pridobila 15. 3. 2017, ko je bila spremenjena družbena pogodba družbe [REDACTED]. Tudi po mnenju sodišča je s tem trenutkom prišlo do kontrole družbe [REDACTED] nad družbo [REDACTED] vpis poslovnega deleža v sodni register pa pomeni potrditev že pridobljene pravice. Sodišče tako ocenjuje, da je prekrškovni organ pravilno ugotovil, da sta bila dne 15. 3. 2017 izpolnjena tako pravni, kot ekonomski pogoj za obveznost priglasitve koncentracije. Prav tako po oceni sodišča izrek odločbe vsebuje vse znake očitane prekrška.

5. Navedbam storilk, da je bil prekršek storjen v pravni in dejanski zmoti, sodišče ni sledilo. Že prekrškovni organ se je v svoji odločbi do teh navedb opredelil in sodišče se v izogib ponavljanju, sklicuje nanje. V prvem odstavku 31. člena Kazenskega zakonika je določeno, da storilec kaznivega dejanja, ki iz upravičenih razlogov ni vedel, da je to dejanje v nasprotju s pravom, ni kriv. V drugem odstavku istega člena pa je določeno, da ni upravičenih razlogov iz prvega odstavka tega člena, če storilec ni vedel za pravna pravila, s katerimi bi se lahko seznanil pod enakimi pogoji kot drugi v širšem njegovem okolju ali pa je moral glede na svoje delo, vlogo ali siceršnji položaj poznati posebna pravna pravila. Tako iz odločbe prekrškovnega organa, kot tudi navedb storilk v zahtevi izhaja, da so pravila konkurenčne zakonodaje, ki so v veljavi že od leta 2008, in med katera spada tudi obveznost priglasitve koncentracij, storilkama znana. Storilka pravna oseba je v preteklosti tudi že večkrat bila udeležena v prevzemnih postopkih in sodelovala v priglasitvah koncentracij pred Agencijo. Glede na to, da so storilkama obveznosti priglasitve znane, sodišče ne dvomi, da sta tudi seznanjeni z rokom v katerem je priglasitev potrebno izvesti. Zgolj zapletenost postopka koncentracije pa ne pomeni, da sta bili storilki v pravni zmoti. Tudi v članku

„Kdaj prigrasiti, to je zdaj vprašanje“ Pravna praksa 2012, št. 9, stran 22, na katerega se storilki sklicujeta, je poleg jasnega mnjenja, da je za presojo pravočasnosti prigrasitve koncentracije pravno pomemben trenutek sklenitve pogodbe in ne veljavnost pogodbe, izvršitev pogodbe ali katerikoli drug moment, navedeno, da se je roka za prigrasitev koncentracije treba strogo držati, saj gre za zakonski rok, ki se ga ne da podaljšati. Prav tako iz članka izhaja, da je glede na hude posledice neprigrasitve ali prepozne prigrasitve, če ni jasno, ali je podjetje pridobilo kontrolo ali ne, najbolje, da iz previdnosti koncentracijo kljub temu prigrasi. Sodišče tudi ocenjuje, da storilki nista bili v opravičljivi dejanski zmoti, saj kot je navedel že prekrškovni organ tretji odstavek 30. člena Kazenskega zakonika določa, da za kaznivo dejanje, ki se stori iz malomarnosti, krivda storilca ne more biti izključena, če je bil v zmoti glede okoliščin, ki bi se jih v mejah potrebne pazljivosti moral in mogel zavedati. Odgovorna oseba pravne osebe se je kot izvršni direktor pravne osebe [REDACTED] ki je imelo s takšnimi postopki že izkušnje bil zmožen zavedati kakšne so posledice zamude roka prigrasitve in mu je mogoče očitati da ni ravnal z ustrezno pazljivostjo, saj ni poskrbel za pravočasno oddajo prigrasitve.

6. V zvezi z navedbami storilk, da gre za prekršek neznatnega pomena se sodišče sklicuje na obrazložitev prekrškovnega organa podano v odločbi. Kot je navedel že prekrškovni organ in izhaja iz komentarja Zakona o prekrških (GV Založba Ljubljana 2018) k členu 6.a pojma škodljive posledice ne smemo enačiti s pojmom prepovedane posledice. Za prekrške, ki pomenijo golo kršitev predpisa, se pogosto trdi, da prepovedane posledice sploh nimajo. V 1. členu ZPOmK-1 je določeno, da zakon ureja omejevalna ravnanja, koncentracije podjetij, nelojalno konkurenco, oblastna omejevanja konkurence in ukrepe za preprečitev omejevalnih ravnanj in koncentracij, ki bistveno omejujejo učinkovito konkurenco, kadar povzročijo ali lahko povzročijo učinke na ozemlju Republike Slovenije ter posamezna pravila glede povrnitve škode zaradi kršitev konkurenčnega prava. Zakon torej pravi, da podjetja med seboj tekmujejo pošteno in pod enakimi pogoji ter da se konkurenca ne omejuje ali spodkopava na načine, ki škodujejo gospodarstvu in družbi. S pravili varstva konkurence je prepovedana tudi zloraba prevladujočega položaja enega ali več podjetij na ozemlju Republike Slovenije. Pravila varstva konkurence zajemajo tudi presojo ali so koncentracije podjetij skladne s pravili konkurence. V kolikor podjetje koncentracije ne prijavi v predpisanem roku je s tem onemogočen učinkovit nadzor nad spoštovanjem določb predpisanih za preprečitev omejevanja konkurence. Zakonski rok je predpisan in je nepodaljšljiv. Navedbe storilk, da nista kršili prepovedi izvrševanja koncentracije pred izdajo odločbe o skladnosti s pravili konkurence so neupoštevne, saj se jima ta kršitev v odločbi ne očita. Sodišče tako ocenjuje, da ne gre za prekršek neznatnega pomena in s tem, kot je to navedel že prekrškovni organ v odločbi tudi niso bili izpolnjeni pogoji za izrek opozorila po 53. členu

Zakona o prekrških, za izrek katerega je izključno pristojna pooblaščen uradna oseba prekrškovnega organa in ga sodišče ne more izreči.

7. Ob preverjanju izrečene globe in okoliščin v katerih je bil prekršek storjen pa sodišče ocenjuje, da so izpolnjeni pogoji za izrek opomina. Opomin sme sodišče izreči za prekršek, storjen v takih olajševalnih okoliščinah, ki ga delajo posebno lahkega in tudi če je prekršek v tem, da ni bila izpolnjena predpisana obveznost ali je bila s prekrškom povzročena škoda, storilec pa je pred izdajo odločbe oz. sodbe o prekršku izpolnil predpisano obveznost oz. popravil in povrnil povzročeno škodo. V drugem odstavku 26. člena Zakona o prekrških je določeno, da se pri odmeri sankcije upoštevajo vse okoliščine, ki vplivajo na to, ali naj bo sankcija manjša ali večja (olajševalne in obteževalne okoliščine), zlasti pa: stopnjo storilčeve odgovornosti za prekršek, nagibe, iz katerih je prekršek storil, stopnjo ogrožanja ali kršitve zavarovane dobrine, okoliščine, v katerih je bil prekršek storjen, prejšnje življenje storilca, njegove osebne razmere, njegovo obnašanje po storjenem prekršku, zlasti, ali je poravnal škodo. Sodišče ugotavlja, da sta storilki svojo obveznost izpolnili in to le sedem dni po izteku zakonsko predpisanega roka. Res je tudi, kot navajata storilki, da je pri ugotovitvi datuma od katerega je rok začel teči, šlo za dejansko vprašanje, še posebej ker je šlo za več pogodb. Agencija je po prigrasitvi ugotovila, da je koncentracija skladna s pravili konkurence, zato sodišče ocenjuje, da stopnja ogrožanja zavarovane dobrine, ki je po ZPOmK-1 prav preprečitev omejevalnih ravnanj in koncentracij, ki bistveno omejujejo učinkovito konkurenco, majhna. Dejanje storilk je le oviralo pravočasnost nadzora Agencije nad skladnostjo koncentracije, ni pa pomenilo neposrednega ogrožanja učinkovite konkurence. Letni promet prevzetega podjetja [redacted] skupaj z drugimi podjetji v skupini v letu 2016 je predpisani prag iz 2. alineje prvega odstavka 42. člena ZPOmK-1 presegal za približno 400.000,00 EUR. Sodišče je sledilo tudi navedbam storilk, da ju pri nepravočasni prigrasitvi niso vodili nedopustni nagibi, saj sta prigrasitev podali in je Agencija ocenila, da koncentracija ne bo povzročila bistvenega omejevanja učinkovite konkurence na ozemlju Republike Slovenije. Poleg tega sodišče ugotavlja, da storilki do sedaj niti s strani prekrškovnega organa niti s strani sodišča nista bili kaznovani in je zato mogoče pričakovati, da bo tudi z sankcijo opominjevalne narave dosežen namen kaznovanja in tovrstnih kršitev ne bosta več ponavljali. V zvezi z navedbo prekrškovnega organa, da bi bila v nasprotju z namenom opomina kot najmilejše sankcije že interpretacija, da je po drugem odstavku (21. člena ZP-1), mogoče izreči opomin tudi za hujše prekrške pa sodišče ugotavlja, da je Vrhovno sodišče v svoji sodbi IV Ips 61/2012 sicer res navedlo, da mora biti v primeru prekrškov, pri katerih gre za višjo stopnjo ogrožanja oz. kršitve zavarovane dobrine, izrek opomina še toliko bolj izjemen oz. omejen na primere, v katerih so podane še posebej tehtne olajševalne okoliščine, vendar je navedlo tudi, da zakon izreka opomina ne omejuje samo na prekrške, za katere je na primer predpisana globa do

določene višine, in nobenega področja prekrškov ne izvzema. Sodišče ocenjuje, da so vse zgoraj navedene okoliščine posebej tehtne olajševalne okoliščine, ki opravičujejo izrek opomina. Glede na navedeno se sodišče do navedb storilk o načinu določitve in višini izrečene globe, ni opredeljevalo in je odločbo prekrškovnega organa spremenilo tako, da je storilkama izreklo opomin ter hkrati spremenilo tudi sodno takso, ki za vsako od storilk znaša 50,00 ERU.

8. Ker sta storilki z zahtevo za sodno varstvo delno uspeli, jima sodišče sodne takse ni določilo.

PRAVNI POUK:

Zoper sodbo lahko storilki, njun zakoniti zastopnik oz. zagovornik v osmih dneh od vročitve sodbe, vložijo pritožbo iz razlogov po 1., 2. in 4. točki 154. člena Zakona o prekrških. Pritožba se vloži pisno v treh izvodih pri prekrškovnem organu Javni agenciji Republike Slovenije za varstvo konkurence, Dunajska 58, 1000 Ljubljana. Pritožba velja za pravočasno, če je oddana zadnji dan pritožbenega roka priporočeno po pošti.

V Ljubljani, 16. avgust 2021

Okrajna sodnica:
Barbara Maček, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.

Podpis pristojne sodne osebe:

